

De juiste man

Van Max van Olden verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Lieve edelachtbare

MELD JE AAN VOOR ONZE NIEUWSBRIEF

Zo blijf je op de hoogte van de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* en ontvang je leuke extra's, zoals prijsvragen, exclusieve aanbiedingen en leesfragmenten. Ook word je geïnformeerd over onze lezingen, signeersessies en over andere interessante bijeenkomsten die wij geregeld organiseren.

Aanmelden kan via ww.amboanthos.nl/nieuwsbrief

Max van Olden

De juiste man

Ambo|Anthos
Amsterdam

Dit is fictie. Personages, ondernemingen, instellingen en organisaties in dit boek zijn ontsproten aan de verbeelding van de auteur of fictief gebruikt. De auteur heeft niet de intentie werkelijk gedrag te beschrijven. Elke overeenkomst met ware gebeurtenissen of bestaande personen berust op toeval.

ISBN 978 90 263 3587 7

© 2017 Max van Olden. Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne Schönbach Literary Agency bv
Omslagontwerp Studio Jan de Boer
Omslagillustratie © Tim Robinson / Arcangel Images
Foto auteur © Lawrence Mooij

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Michiel

*Now I've always been the kind of person that doesn't like to trespass
but sometimes you just find yourself over the line
Oh if there's an original thought out there, I could use it right now*

– Bob Dylan, 'Brownsville Girl'

2016

I

Oscar Seefelt zat in zijn eigen wachtkamer. Met open mond en gesloten ogen liet hij zijn hoofd tegen de muur achter hem rusten. De ‘wachtkamer’, dat waren twee stoelen op de overloop van het grachtenpand waarin zijn advocatenkantoor was gevestigd. Hij kon zijn cliënten niet te lang in de tochtige ruimte laten zitten, maar in de zestien jaar dat hij hier kantoor hield had hij nog nooit klachten gehad. Niet over de wachtkamer, wel over de trappen.

Jarenlang had hij het commentaar op de lange klim naar de vierde verdieping weggewuifd met een glimlach en een grapje, maar sinds hij de trappen zelf niet meer op kwam zonder halverwege een moment uit te puffen nam hij de klachten serieuzer.

Ook op deze vrijdagochtend voelde hij het protest van zijn lichaam toen hij zijn verdieping had bereikt: zijn hart klopte bij zijn slapen, zijn bovenbeenspieren zaten tegen de verzuuring aan en in zijn longen zat een piep als van een aanlopend fietswiel. Sinds enkele weken zeeg hij na iedere beklimming neer op een van de stoelen.

In de twee minuten dat hij daar zat – zijn benen gestrekt, zijn armen hangend achter de rugleuning – wakkerde het geluid uit zijn luchtpijp steevast een levensgroot besef in hem

aan: ik moet stoppen met roken. Met iedere ademhaling werd die gedachte echter minder sterk, en zodra zijn hart tot rust was gekomen en hij de energie terug voelde vloeien in zijn lijf was het voornemen weggeëbd. Als het dezelfde dag nog eens in hem opkwam, was er altijd weer dat stemmetje dat zei: drieënzestig is geen leeftijd om nog te stoppen. Tegen de tijd dat je longen weer schoon zijn, zit je leven erop. Of dat nu waar was of niet (hij had het nooit durven opzoeken), hij gaf het stemmetje meteen gelijk.

Niet lang nadat hij was gaan zitten, hoorde Oscar dat er iemand anders naar boven kwam. Het geluid van de voetstappen ging over van dof naar galmend: de overgang van de rode traploper naar het marmer op de eerste verdieping. Misschien was het Mireille, dacht hij, van het reclamebureau dat onder hem zat, of André die een coachingpraktijk had op de tweede etage. De voetstappen kwamen dichterbij en op de trap onder hem kwam een gestalte omhoog. Een vrouw.

Onmiddellijk stond hij op. Met één hand voelde hij of zijn haar goed zat, de andere gleed snel over zijn wang om te controleren of hij zich wel had geschoren.

‘Goedemorgen,’ zei hij voordat de vrouw hem had opgemerkt. Ze bleef staan en keek verwonderd op. Haar hoofd was rood aanggelopen en aan haar arm bungelde een plastic tas.

‘Ik moet bij meester Seefelt zijn... Is dat hier?’ vroeg de vrouw met een Amsterdams accent en ze zette zich weer in beweging. Op dat moment schoot het Oscar te binnen dat Marjet maar vier dagen werkte. Tegenwoordig moest hij op vrijdag zelf zijn agenda in de gaten houden. Het nieuwe patroon was nog niet in zijn systeem ingesleten.

‘Ik ben Oscar Seefelt,’ zei hij en hij stak zijn hand uit. De uitdrukking van de vrouw veranderde; er verscheen een glimlach op haar gezicht, die weer verdween toen haar blik op zijn jas viel. ‘Loes van der Wetering,’ stelde ze zich voor. ‘Bent u

nog niet...? Zal ik hier even wachten?’ vroeg ze en ze knikte naar de stoelen.

‘Niet nodig, komt u gerust verder,’ zei Oscar en hij stak de sleutel in het slot.

In het secretariaat nam hij Loes’ jas aan en hing deze aan de kapstok, zich onderwijl afvragend met welke zaak ze zich bij hem had gemeld. Hij ging haar voor naar zijn kantoor en opende een deur die bijna niet opviel tussen de tientallen bruine archiefdozen die op doorgezakte planken tegen de muur stonden. In zijn kamer duurde het enkele seconden voordat het licht aanging omdat de tl-balken bleven knipperen.

Marjet had zijn bureau netjes achtergelaten. De dossiers die op donderdagmiddag nog kriskras door elkaar lagen, waren opgestapeld, de kantooragenda lag open op de juiste week met een pen in het midden.

Oscar had ze in de loop der jaren zien komen en gaan: meisjes die iedere ochtend te laat kwamen maar wel steeds stipt om halfzes door hun vriendje werden opgehaald (met de auto nota bene), grieten die op kantoor verschenen alsof ze gingen stappen en tutjes die de hele dag zaten te appen. Ronduit gevaarlijk waren de meiden die vergaten de post klaar te leggen voor de koerier en – de nachtmerrie van iedere advocaat – termijnen te agenderen.

Met haar zesendertig jaar was Marjet Venen de oudste secretaresse die hij ooit op een sollicitatiegesprek had uitgenodigd. Haar haar hing een beetje druilerig over haar schouders en de rode, rechthoekige bril was allang uit de mode, maar de stelligheid waarmee ze zei dat ze nauwkeurig, punctueel en betrouwbaar was, maakte alles goed en hij nam haar aan. Ze was zijn zevende secretaresse sinds zijn ‘doorstart’ en pas nu, twee jaar voor zijn pensioen, had hij het begrepen: de beste secretaresses waren moeder.

Hij zette koffie in de kitchenette van het secretariaat en terwijl hij hoorde hoe Loes haar papieren uit haar tas haalde, probeerde hij zich opnieuw voor de geest te halen welke zaak het betrof. Al snel verloor hij zijn concentratie: hij had geen idee waar de suikerklontjes en de koffiemelk zich bevonden, en zoekend achter de theedoosjes in het keukenkastje vloekte hij binnensmonds.

Aan zijn bureau sloeg hij een pagina van zijn blocnote om. ‘Zal ik eerst uw gegevens noteren?’

Loes’ geblader hield abrupt op. ‘Maar heeft u mijn e-mail dan niet ontvangen? Ik heb u vorige week vrijdag alles al toegezonden, ook een kopie van mijn paspoort en mijn adresgegevens.’

Ik kán helemaal niet zonder ondersteuning op vrijdag, dacht Oscar. Met een schuin oog keek hij naar zijn agenda, om zich ervan te vergewissen dat zijn cliënte vandaag de enige afspraak was.

‘Uitstekend, dan kunnen we meteen aan de slag,’ zei hij. ‘Vertelt u maar waar u precies voor komt, ik luister.’

‘U heeft mijn dossier nog niet gelezen dus?’ vroeg Loes zacht.

Oscar keek naar de kop koffie die hij haar had voorgezet en zag een bruin spatje op de zijkant zitten. Daarna keek hij haar aan. Deze vrouw, met haar licht vermoeide oogopslag en een jasje dat ze waarschijnlijk speciaal voor de gelegenheid had aangetrokken, moest ongetwijfeld hard werken voor haar gezin maar werd geconfronteerd met ontslag. Ze kwam op hem over als een zachtmoedige, intelligente vrouw die de allerbeste arbeidsrechtadvocaat verdiende die er te krijgen was. Wat ze kreeg was een lapzwans die afgelopen nacht tot twee uur had zitten gamen, haar dossier niet had bestudeerd, en geen idee had dát hij een intake had, laat staan waar de zaak over ging. Hij moest de neiging onderdrukken om mevrouw Van der

Wetering niet met duizend excuses onmiddellijk door te verwijzen naar de beste concurrent die hij kende.

‘Neemt u mij niet kwalijk, ik heb helaas te maken met een personeelwijziging, waardoor er een kleine achterstand is ontstaan. Als u mij toestaat dan neem ik de toegezonden documentatie nu ter plekke door.’

Laf, laf, laf, dacht Oscar toen hij was uitgesproken.

Loes knikte en overhandigde hem enkele documenten. ‘Alstublieft, mijn arbeidscontract en de ontslagbrief.’

Hij nam de documenten aan en zette zijn leesbril op. Nog steeds was hij misselijk van zijn eigen gedrag, hij kon zich maar met moeite op de tekst concentreren. Hij begon met de ontslagbrief. Zijn ogen dwaalden eerst diagonaal over het papier, houvast zoekend aan een woord, een haakje waardoor hij weer bij de les zou komen. Langzaam legde hij het eerste blaadje op tafel, en met een luide zucht die hem ontsnapte voor hij er erg in had liet hij zijn bureaustoel langzaam naar achteren veren.

Toen zijn oog op de afzender viel, schoot hij meteen weer naar voren.

1996

‘Bent u er allemaal nog bij?’ De docent – donkerblauw pak en donkergroene das, een veiligere combinatie kon Oscar niet bedenken – keek het zaaltje in. De twintig aanwezigen rechtten hun ruggen.

Het laatste halfuur van een cursus was altijd onrustig. De deelnemers waren moe, zaten met hun hoofd bij hun partner of hun gezin of moesten nog iets afmaken voor hun werk. Het was bovendien vrijdagavond, iets voor achten en al geruime tijd klonk er geroezemoes uit de aangrenzende ruimte. Het moesten mensen zijn uit de buurt, uit Durgerdam, Uitdam, Monnickendam en misschien Amsterdam, die hier wekelijks een biefstukje kwamen eten en daarna een biertje dronken, dacht Oscar. Vijftien pagina’s aantekeningen had hij op deze lesdag gemaakt zag hij, terugbladerend door zijn schrift. Meer dan zijn collega Alexander, die vooral in een meegebracht dossier had zitten werken. Voor de zoveelste keer schoof Oscar processtukken terug naar Alexanders helft van de tafel.

Oscar hield van cursussen. Ze werden vrijwel altijd gegeven op bijzondere locaties. Café-restaurant De Knik stond op de Uitdammerdijk, op de plek waar de weg een scherpe bocht maakte en waar de ramen een fenomenaal uitzicht boden over het Markermeer in het noorden en het IJmeer in het zuiden.

De uitspanning voelde als een huiskamer; Oscar woonde op nog geen vijf minuten rijden en samen met Karin en Jelte kwam hij hier regelmatig een stuk appeltaart eten. Als een toeristengids doceerde hij dan zijn zoon, wijzend over het water: links, voorbij Uitdam, is de oostelijke zijde van het schiereiland Marken zichtbaar. Recht vooruit zie je de bebouwing van Almere en als je goed kijkt, kun je rechts het eilandje Pampus zien liggen. Vandaag zag je echter niets. Halverwege de middag was het uitzicht verpest door een dikke mist die vanaf het water was komen opzetten en die de twee ramen had veranderd in monochrome schilderijen in grijszig wit.

Alexander was bezig zijn stukken op te brengen en keek voor de derde keer in twee minuten op zijn horloge. Geen type voor cursussen, dacht Oscar. Bij Evers & VanLooijengoed wist hij zich ook altijd onder de jurisprudentielunch uit te praten; een veeleisende cliënt aan de telefoon, een bespreking die was uitgelopen, spoedklus, Oscar had alle smoezen al eens gehoord en ze waren allemaal even doorzichtig. Maar Alexander bracht het op een manier waardoor iedereen het accepteerde en geloofde. Oscar had zijn kantoorgenoot nooit zien pleiten, maar een confrère had zijn optreden beschreven als verbaal vuurwerk.

Het was acht uur en de docent klapte zijn ordner dicht. De cursus zat erop.

‘Ik vond het een suffe vent, die laatste,’ was het eerste wat Alexander tegen Oscar zei toen ze zich aan de bar installeerden en tegelijk een sigaret opstaken. Een handjevol advocaten was ingegaan op de uitnodiging om na afloop nog een drankje te drinken. Het cafeetje bevond zich aan de voorkant en was ingericht als een bruine kroeg, inclusief flipperkast en een kopen bel aan de bar. Buiten was het donker en het regende.

‘Misschien was hij niet de meest inspirerende docent van vandaag, maar inhoudelijk vond ik hem sterker dan de ande-